

ጎርፍና ግፍ

ሰሚ ካጡ የሰማሌ ተረቶች አንዱ እንዲህ ይላል።

አንድ ሰው የጠፋች የአካባቢው ግመል ፍለጋ ጫካ ይገባል። ከብዙ መከራ በኋላ ያቺን ግመል አግኝቶ ከተማ ገባና ግመሏን ለባለቤቱ ሳይመልስ ሐሳቡን ቀይሮ ራሱ ያልባትና ይጋልባት ጀመር። ግመሏን ከአውሬ ለማዳን ጫካ ገብቶ የነበረው ሰውዬ እርሱ ራሱ ግመሏን መውሰዱ ብዙዎችን አስገረማቸው። ትንሽ ቆየና ከዚያ ገደብ አንድ ግመል ወተት እያለበ በግመሏ ላይ ተቀምጦ እየሆነ ለአካባቢው ሰው ወተት መሸጥ ጀመረ። ነገር ግን የግመሏ ወተት በአንድ ጊዜ ሀብታም ሊያደርገው አልቻለምና ሌላ ነገር አሰበ። በወተቱ ውስጥ ውኃ እየጨመረ ቀላቅሎ መሸጥ። «ሰውም ምነው የሰውየው አመሉም ወተቱም ተቀየረላ» እያለ ዝም ብሎ ይዝ ጀመር። (ይዝ የሚለው ቃል ጠብቆ እንዳይነበብ አሳስባለሁ)

ሰውዬውም በግመል ወተቱ ላይ ውኃን እያበዛው፤ የግመሉም ቁጥር እየጨመረ ሄደ። እየቆየም በግመልና በግመል ወተት ከሚታወቁት የሀገሩ ነጋዎች በላይ እኔ ነኝ ያለ፤ ቢጠሩት የማይሰማ ሀብታም ሆነ። የአካባቢው ሰዎችም «ይኼ ሰው ትናንት ምንም አልነበረውም። የጠፋ ግመል ሊፈልግ ጫካ ገባ፤ ተመልሶ መጣ፤ ከተማ ገባ፤ በአንድ ጊዜ ተመነደገ» እያሉ ይገረሙ ነበር። ወተት ብቻ ተሸጦ እንዴት በሁለት ዓመት ሦስት መቶ ግመል ሊዝ ቻለ። የሚለው የሕዝቡ ሁሉ ወሬ ሆነ።

ሰውዬው ግን ምንም አልመሰለው፤ በወተቱ ውስጥ ውኃውን እየጨመረ ቀጠለ፤ እንዲያውም አበላ ባይ ተልቶላዎችን ቀጠረና የእርሱ ወተት ሰው ጠጥቶት የማያውቅ መሆኑን እንዲለፍ አደረ። አንዳንድ ጊዜ እንዲያውም ወተቱን ለመልኩ ብቻ ይጨምርበትና የቀረው ውኃ ያደርገው ነበር። «አረ ሕዝቡ እያማረረ ነው፤ በአንድ በኩል በድንገት ተነሥህ፤ ከተማ ገብተህ ቢጠሩህ የማትሰማ ሀብታም ሆንክ፤ ይኼን ስንታገሥህ ደግሞ ወተቱን ቀንሰህ ውኃውን እያበዛህ መሸጥ ጀመርክ።» ሲሉት «ተውት ባካችሁ፤ ለመሆኑ የእኔን ወተት ከመግዛት ውጭ ሕዝቡ ምን አማራጭ አለው?» ይል ነበር።

በወተቱ ውስጥ የሚጨመረው ውኃም እየበዛ፤ ግመሎቹም እየበዙ ሄዱ። ግመሎቹም ሀገሩን ሞሉት። የሚያድሩበትና የሚግጡበት ልዩ የከተማ መሬት ተሰጣቸው። ወንዝ ዳር የሚገኝ ለም መሬት።

አንድ ቀን ሸበሌ ወንዝ አጠገብ ግመሎቹን አሠማርቶ እርሱ አንድ ዛፍ ጥላ ሥር ሻሂ ከልጁ ጋር ይጠጣ ነበር። በዚህ መሐል ከደጋ የዘነበ ዝናብ ወንዙን ሞላውና በግራ በቀኝ ሲግጡ የነበሩትን ግመሎች ጠራርጎ ወሰዳቸው። የጎርፉን ድምጽ ሰምተው አባትና ልጅ ከጥሻው ሲወጡ ግመሎቻቸው ሁሉም ተወስደዋል። እራታውን ሰምተው የተሰበሰቡ የሀገሩ ሰዎችም በአግራሞት የሆነውን ነገር ይመለከቱ ነበር።

«አየህ» አሉት አንድ አዛውንት «ያ በወተቱ ላይ እየጨመረክ የሸጥከው ውኃ ተጠራቅሞ፤ ተጠራቅሞ ጎርፍ ሆኖ ግመሎቹን ወሰዳቸው። ግፍ እንደዚህ ነው። ሲሠራ ቀላል ይመስላል የተጠራቀመ ዕለት ግን ጎርፍ ሆኖ ይወስዳል። ተው ብንልህ አልሰማ ብለህ ነበር፤ አንተ በግፍ ግመል ስትሰበሰብ የግፉ ውኃ ሌላ ቦታ እየተሰበሰበ መሆኑን ረስተህዋል። ቀን ጠብቆ ግን ይሄው ጎርፍ ሆኖ መጣ» አሉት።

ግፍና ጎርፍ።